

[Løje.]

vist blive en meget svær Opgave, saa den skal jeg ganske lade ligge.

Paa den anden Side kan man næppe forkaste Ministerens Paastand om, at Offentligheden havde Krav paa at faa Klarhed og Besked. Det er da ogsaa det, der er sket, selv om det er sket paa en Maade, som mit Parti ikke fuldt ud kan billige. Yderst uheldigt maa det naturligvis siges at være, at der i juridiske Kredse kan opstaa Strid om, hvorvidt vort Lands Justitsminister har brudt Landets Love eller ikke. Og selv om mit Parti fuldt ud er enig med den højtærede Justitsminister i, at Offentligheden, som jeg sagde før, havde Krav paa at faa Besked, finder vi, at Ministeren burde være gaaet andre Veje, og vi mener afgjort, at en Appel til Højesteret kunde have klaret Sagen paa en Maade, der vilde have været mindre udsat for Kritik, paa en Maade, hvorom der havde været Mulighed for at skabe større Enighed, end Tilfældet er ved den Fremgangsmaade, som den højtærede Justitsminister har benyttet.

Der er ligeledes rettet en alvorlig Bebrejdelse mod Ministeren, fordi han har skildret og udpenslet de pinlige Detailler fra Læge Gundtofts Konsultationsværelse og offentliggjort disse paa en Maade, som maatte virke stødende for den almindelige Moralopfattelse. Jeg er vel vidende om, at mange Mennesker har fundet dette i høj Grad stødende. Jeg skal ikke sige noget afgørende herom. Heldigt havde det naturligvis været, om Offentliggørelse af Detaillerne kunde være undgaaet; men paa den anden Side kan man jo meget vel opstille det Spørgsmaal: Vilde den Befolkning, der var blevet i ret høj Grad ophidset i Anledning af denne Sag, have reageret over for almindelige Talemaader? Var det ikke nødvendigt af Hensyn til den Stemning, der var raadende i disse Kredse, at tage haardt fat og nævne Tingene ved deres, om jeg saa maa sige rette Navn, saaledes som Justitsministeren har gjort det? Der gives dog Tilfælde, hvor det er nødvendigt at tale rent ud for at faa sat Tingene paa deres rette Plads.

Til sidst finder jeg Anledning til at beklage, at vi her i dette høje Ting skal beskæftige os med denne Sag. Ansvarret derfor maa fordeles paa de forskellige Parter; men en stor Del af Ansvarret maa paahvile de Kredse og den Presse, der i misforstaaet Iver har søgt at kaste Martyr-glorien om denne Læge, der af Folkets Domstol er kendt skyldig i alvorligt Lovbrud. Det er dog det, der har givet Anled-

ning til, at vort Lands Justitsminister er kommet til at bevæge sig paa Lovens yderste Grænser. Over for dette maa Ministeren imidlertid selv tage sit Ansvar. Men i øvrigt skal jeg paa mit Partis Vegne ikke dadle Ministeren for, at han ved en Lejlighed, hvor han fandt det nødvendigt, satte Tingene paa Plads; kun synes vi, det kunde være gjort paa en noget anden og lempeligere Maade end den, den højtærede Justitsminister har fundet rigtig og for-svarlig.

Victor Pürschel: Inden jeg kaster mig ind i den Broderstrid, eller maaske Halvbroderstrid, der har hersket her hele Eftermiddagen, vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger til Forespørgeren (Aksel Larsen). Han har misforstaaet Borgerlig Straffelovs § 78. Den stiller ikke Dommeren frit. Han ikke *kan*, men han *skal* frakende borgerlige Rettigheder, naar to Betingelser er opfyldt: Ikendelse af en vis Straf, Fængsel, Arbejdshus, Sikkerhedsforvaring, og der foreligger en i den offentlige Mening vanærende Handling. Det er i øvrigt stemmende med Grundloven.

Endnu en Misforstaaelse gjorde Forespørgeren sig skyldig i. Han opkastede sig til Forsvarer for de grundlovsmæssige Rettigheder. Hertil savner han enhver Beføjelse. Det tidligere Medlem af dette høje Ting, Hr. Munch-Petersen, har en Gang for alle her i Tinget erklæret, at det kommunistiske Parti, derunder altsaa ogsaa Forespørgeren, føler sig ikke bundet af Grundloven, og naar man ikke føler sig bundet af Grundloven, saa skal man jo være forsigtig med at rette en Opfordring til den Regering, som man i øvrigt støtter, gaaende ud paa, at den skal rette sig stærkt efter Grundloven. Der mangler den fornødne moralske Baggrund.

Naar jeg talte om Broderstrid, er Grunden den, at man jo ikke under denne voldsomme Alarm bør glemme, at de to Parter, der staar over for hinanden her, jo dog politisk er i samme Baad. Det er en Regeringsstøtte, der her staar frem og fører Angrebet paa Regeringen. Folkefronten er jo en politisk Realitet, ikke blot i dette Land, men ogsaa uden for dette Land.

Vi er naturligvis ganske enige med den højtærede Minister i hans Skildring af Baggrunden for hans Aktion. Vi er enige med ham i, at den domfældte Person — og det mente vi, længe inden Ministerens Redegørelse fremkom for Offentligheden — fremtraadte som en Mand, der ikke havde Krav paa Sympati, som en Mand, der var